



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobkyně: **D. T. T.**, narozené „X“,
státní občanky Vietnamské socialistické republiky,
místem pobytu „X“,
zastoupené advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2019, č. j. MV-98817-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2019, č. j. MV-98817-4/SO-20191 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 5. 2019, č. j. OAM-1337-21/ZR-2018 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), kterým byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon“), a byla jí podle § 77 odst. 3 zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně namítala, že žalovaná zásadním způsobem porušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně byla zároveň přesvědčena, že žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a správní orgány obou stupňů poté podle žalobkyně porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Žalobkyně v žalobě především žalované vytýká, že při svém rozhodnutí náležitě neposoudila její věk a zdravotní stav a v pochybnostech rozhodla v její neprospěch. Správní orgány nepřihlédly k lékařské zprávě předložené žalobkyní, z níž vyplynulo, že nemohla v rozhodném období využít leteckého provozu k návratu na území České republiky, resp. toto zjištění zcela bagatelizovaly. Přitom lékařská zpráva obsahovala závěr lékaře, že žalobkyně nemohla ze zdravotních důvodů cestovat letadlem. Žalobkyně měla za to, že předložila množství dokladů prokazujících, že byla vážně nemocná, dokonce musela být na území domovského státu hospitalizována a následně dále léčena, přičemž tento stav trval dlouhou dobu a byl neměnný. Nepřítomnost žalobkyně byla tedy podmíněna jejím zdravotním stavem, což je ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona jedním z liberačních důvodů, pro který nelze platnost povolení k trvalému pobytu zrušit. Jestliže žalovaná k této skutečnosti nepřihlédla, je její napadené rozhodnutí zatíženo nezákonností.
4. Žalobkyně dále namítala, že se správní orgány nevypořádaly otázkou přiměřenosti svých rozhodnutí. Poukázala na povinnost správních orgánů postupovat v souladu s ust. § 2 odst. 3 správního řádu, a současně dbát toho, aby jejich rozhodnutí bylo v souladu s ústavními předpisy a závaznými mezinárodními dokumenty, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikované pod č. 209/1992 Sb. – dále již jen „Úmluva“). Žádné konkrétní skutečnosti, v nichž shledává nepřiměřenost napadeného rozhodnutí do svých soukromých a rodinných práv, však žalobkyně (stejně jako v řízeních před správními orgány obou stupňů) neuvedla.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Veškeré námitky žalobkyně odmítla a odkázala na spisový materiál a své (napadené) rozhodnutí. Zdůraznila, že žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně toliko blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila. Žalované proto nezbylo, než přezkoumat rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které jeho vydání předcházelo, pouze z hlediska zákonnosti. Dospěla přitom k závěru, že důvod pro zrušení platnosti Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

povolení k trvalému pobytu ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona byl v daném případě naplněn. Pokud jde o otázku (ne)přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, pak za aplikace rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51 a ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 9 Azs 288/2016, má žalovaná za to, že uvedené ustanovení zákona nestanovuje správnímu orgánu povinnost zkoumat přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a ani soulad tohoto rozhodnutí s článkem 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Test proporcionality uvedeného ustanovení totiž provedl již zákonodárce, když umožnil, aby nedošlo ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze závažných důvodů. Bylo tedy na žalobkyni, aby čerpala na území pobyt tak, aby nedošlo k naplnění podmínek pro zrušení platnosti jejího povolení k trvalému pobytu.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaná nesdělily soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byly ve výzvě výslovně poučeny, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 15. 10. 1997. Velvyslanectví České republiky ve Vietnamské socialistické republice (dále jen „Vietnam“) dalo dne 14. 5. 2018 podnět ke zrušení pobytu žalobkyně, neboť žalobkyně nedoložila žádné doklady potvrzující její pobyt na území České republiky. Po příjezdu na území České republiky žalobkyně vysvětlila, že si nepamatuje, kdy odcestovala do Vietnamu, mohlo to být v roce 2013 nebo 2014. Do domovské země odjela za účelem léčby s vysokým tlakem. Oznámením ze dne 5. 6. 2018 doručeným žalobkyni 15. 6. 2018 byla žalobkyně správním orgánem prvního stupně informována, že bylo zahájeno správní řízení z moci úřední ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona. Při výsledku konaném dne 21. 8. 2018 žalobkyně vypověděla, že je vdova, a do Vietnamu se jela podívat na domov a dceru, která se provdala. V domovské zemi pak pobývala přibližně 3 roky a to kvůli vysokému tlaku, byla asi 4x v nemocnici, nepamatovala si však, na jak dlouho ani kdy to bylo naposledy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Uvedla, že potvrzení o nemoci a hospitalizaci předloží. Následně žalobkyně předložila potvrzení ze dne 20. 9. 2018 vystaveného MUDr. N. T. B., Odbor zdravotnictví kraje Dien Bien, Krajské všeobecné nemocnice, z něhož vyplývá, že žalobkyně byla v době od 6. 3. 2012 do 15. 4. 2018 vyšetřována a léčena na nemoc vysoký tlak a cukrovku v jejich ordinaci. Potvrzení obsahuje dovětek, že z důvodu kolísavého tlaku nemohla žalobkyně absolvovat delší cestování letadlem. Žalobkyně dále předložila listinu obsahující žádost ze dne 15. 5. 2018 adresovanou Národnímu výboru pro městskou část Muong Thanh, město Dien Bien Phu, kraj Dien Bien, o osvědčení skutečnosti, že žije sama bez péče jiných osob, má dvě dcery, které jsou bez zaměstnání a nemají prostředky na to, aby o ni pečovaly. Proto potřebuje s ohledem na svůj věk péči svého syna, který žije v České republice. Podle protokolu ze dne 31. 11. 2018 bylo právnímu zástupci žalobkyně Mgr. Polkovi umožněno nahlédnutí do spisu a seznámení se s jeho obsahem. Zástupce žalobkyně sdělil, že dodá do 7 dnů vyjádření. Žádné jeho vyjádření však správní spis neobsahuje.

10. Správní orgán prvního stupně vydal dne 9. 5. 2019 rozhodnutí č. j. OAM-1337-21/ZR-2018. Jím zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona a stanovil jí podle § 77 odst. 3 zákona lhůtu 30 dnů k vycestování z území České republiky. Při svém rozhodnutí vycházel ze zjištění, že žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu jako občanu třetího státu na území České republiky a byl jí vydán pobytový štítek s platností do 30. 5. 2015. Dne 17. 5. 2018 požádala žalobkyně o prodloužení povolení k pobytu, avšak správní orgán prvního stupně zahájil z moci úřední správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona, neboť žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší 12 měsíců. K tomuto závěru dospěl na základě zjištění učiněných z lékařského potvrzení, podle něhož se žalobkyně léčila pro vysoký tlak a cukrovku od 6. 3. 2012 do 15. 4. 2018, a dále z údajů sdělených žalobkyní, která dne 21. 8. 2018 do protokolu o vysvětlení uvedla, že v domovském státě pobývala asi tři roky. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že pokud se žalobkyně musela léčit s vysokým tlakem a cukrovkou, pak jí nic nebránilo v tom, aby se léčila v České republice, kde je účastna na veřejném zdravotním pojištění. Z jediného žalobkyní předloženého lékařského potvrzení přitom nevyplývá, že byla žalobkyně hospitalizována, ani to, že by se jednalo o natolik závažné onemocnění, které by jí bránilo po celé roky léčby v návratu na území České republiky. Naopak je z něho zřejmé, že léčba probíhala ambulantně v režimu domácího léčení, přičemž se nejednalo o závažné onemocnění, které by bylo překážkou pro návrat do České republiky. Správní orgán prvního stupně zdůraznil, že za takovou překážku lze považovat akutní onemocnění ohrožující zdraví, nutný lékařský zákrok, hospitalizace ve zdravotnickém zařízení, zdravotní stav nebo riziko vyžadující nepřetržitou péči či stálý lékařský dohled nebo stav neumožňující pohyb. Protože žalobkyně pobývala mimo území smluvních států EU nepřetržitě více než 12 měsíců a neprokázala závažné důvody pro tento pobyt, dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že je naplněn zákonný důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona.
11. Při řešení otázky přiměřenosti jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně vycházel správní orgán prvního stupně z žádosti žalobkyně ze dne 15. 5. 2018 adresované Národnímu výboru pro městskou část Muong Thanh, město Dien Bien Phu, kraj Dien Bien, prokazující, že žalobkyně sice žije v domovském státě sama bez péče jiných osob, avšak má dvě dcery, které jsou bez zaměstnání. Učinil přitom závěr, že pokud dcery žalobkyně, která s ohledem na svůj věk potřebuje péči, nemají prostředky na to, aby se o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyni postaraly, pak může zajistit financování péče žalobkyně její syn žijící v České republice a dcery žijící ve Vietnamu se mohou o žalobkyni postarat.

12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce blanketní odvolání, které však ani na výzvu správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 6. 2019 nedoplnila.
13. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítla podle § 90 odst. 5 správního řádu a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť shledala odvolání nedůvodným. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních nebo skutkových námitek, a na výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedostatky neodstranila, přezkoumala žalovaná především soulad rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení s právními předpisy, a to v plném rozsahu, tedy bez ohledu na obsah odvolání (k tomu srov. ust. § 89 odst. 2 správního řádu). Přezkoumala tak, zda závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že jsou u žalobkyně splněny předpoklady pro zrušení trvalého pobytu, je v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Konstatovala, že správní orgán provedl důkazy předložené žalobkyní v průběhu správního řízení a ztotožnila se skutkovým stavem, z těchto důkazů plynoucím. I žalovaná měla za to, že lékařské potvrzení neobsahuje informaci o tom, že by šlo u žalobkyně o závažné onemocnění, které by bylo překážkou po celou dobu léčby, tj. od 6. 3. 2012 do 15. 04. 2018, pro návrat do České republiky. Současně doplnila, že pokud byla žalobkyně dle jejího tvrzení již v době léčby na území České republiky, tedy v roce 2013 či 2014, pak tato skutečnost svědčí o tom, že se v případě zdravotního stavu žalobkyně nejedná o závažné onemocnění, a tudíž byl naplněn důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona.
14. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
15. Soud nejprve přestírá, že se nezabýval námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Jednalo se totiž o zcela obecnou námitku, přičemž z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne jednoznačný závěr, že „[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Zároveň z ní plyne, že „prostý výčet paragrafů správního řádu, které údajně žalovaný porušil, ani jejich parafrázi bez jakékoli specifikace, za žalobní bod považovat nelze“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44). Z tohoto důvodu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal soud s citovanými zákonnými ustanoveními pouze v tom rozsahu, v jakém souvisela s dalšími v žalobě uvedenými žalobními body.
16. Jako nedůvodnou shledal soud námitku, podle níž žalovaná a správní orgán prvního stupně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

porušily § 3 správního řádu, když nedostatečně zjistily skutkový stav. Správní orgán prvního stupně vyslechl žalobkyni, přičemž z její výpovědi zjistil, že byla naposledy na území České republiky v roce 2013 event. v roce 2014. Důvodem, pro který opustila území České republiky, byl její zájem podívat se na domov a dceru. V domovské zemi se pak od roku 2012 léčila s vysokým tlakem a cukrovkou. Tvrdila, že v důsledku tohoto onemocnění byla opakovaně hospitalizována, sdělila, že je schopna skutečnosti ohledně svého zdravotního stavu prokázat lékařskými zprávami. Následně však předložila pouze lékařskou zprávu, z níž vyplývá toliko skutečnost, že se ve Vietnamu léčila od roku 2012 do roku 2018 právě s vysokým tlakem a cukrovkou. Žádnou lékařskou zprávou své opakované hospitalizace a vážnost onemocnění žalobkyně neosvědčila. Není proto pravdivé žalobní tvrzení, že žalobkyně předložila množství dokladů prokazujících, že byla vážně nemocná, a že dokonce musela být na území domovského státu hospitalizována.

17. Za tohoto skutkového stavu bylo esenciální podmínkou pro posouzení důvodnosti žaloby vyřešení otázky, zda lze skutečnost, že se žalobkyně od roku 2012 léčila s cukrovkou a vysokým tlakem, přičemž i v průběhu tohoto zdravotního stavu byla schopna přicestovat na území České republiky, podřadit pod pojem „závažné důvody“ ve smyslu citovaného ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona.
18. Vzhledem k tomu, že zákonodárce v citovaném ustanovení pouze demonstrativně („zejména“) uvádí výčet situací, které takové závažné důvody budou představovat vždy (těhotenství, narození dítěte, závažné onemocnění, studium, odborné školení nebo pracovní vyslání do zahraničí), je zřejmé, že posouzení existence závažných důvodů vždy závisí na konkrétních okolnostech daného případu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, konstatoval, že smyslem ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona není postavit cizince před volbu, při níž by cizinec musel volit buď mezi ztrátou povolení k trvalému pobytu, nebo setrváním v zahraničí nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, drží-li jej v zahraničí závažný důvod, pro který lze objektivně pochopit, že nehodlá či nemůže zahraničí opustit.
19. Soud se zcela ztotožňuje se závěry správních orgánů, že zdravotní stav žalobkyně nepředstavoval tak závažný důvod, pro který by nemohla svou domovskou zemi opustit. Předně léčený vysoký tlak a cukrovka u žalobkyně (s přihlédnutím k obsahu lékařské zprávy) není závažným onemocněním, tedy důvodem výslovně jmenovaným v § 77 odst. 1 písm. c) zákona. Jak uvedly i správní orgány obou stupňů, lze považovat za závažné onemocnění akutní onemocnění ohrožující zdraví, nutný lékařský zákrok, hospitalizaci, zdravotní stav nebo riziko vyžadující nepřetržitou péči či lékařský dohled nebo stav neumožňující pohyb. Aniž by soud zlehčoval onemocnění žalobkyně, které jí mělo znemožnit cestování leteckou dopravou a tím i návrat na území České republiky (eventuálně jiného členského státu Evropské unie), je třeba zdůraznit, že se jedná o onemocnění, která běžně postihují populaci vyššího věku. Starší jedinci totiž mají zhoršenou elasticitu cévní stěny a ta proto hůře vstřebává sílu tlakové vlny krve, která na ni působí při systole, což se projeví zvýšením systolického tlaku krve. Elasticita cévní stěny se věkem stále zhoršuje, tudíž se jedná o onemocnění, jehož důsledky lze regulovat léčbou, nicméně takový stav je nevratný. Lze připustit, že by mohlo dojít k takovému zhoršení nemoci, které by vyžadovalo hospitalizaci a aktuální odbornou péči. Žalobkyně sice opakovanou hospitalizaci tvrdila, jednalo se však o zcela nekonkrétní, obecné tvrzení, neboť nevěděla, kdy byla hospitalizována, na jak dlouhé období ani kdy se tak stalo naposledy. Jestliže toto své obecné tvrzení nedoložila ani potřebnou lékařskou zprávou, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nelze učinit závěr, že žalobkyni bránilo v návratu na území České republiky zhoršení jejího zdravotního stavu vyžadující hospitalizaci. Žalobkyně se léčí s vysokým tlakem od roku 2012, tudíž trpěla tímto onemocněním i v letech následujících, tedy i v letech, kdy letadlem na území České republiky přicestovala. Proto i soud dospěl k závěru, že pokud zdravotní stav žalobkyně (její vysoký tlak) nevyloučil cestování žalobkyně letadlem v letech 2013 či 2014 ani v roce 2018, nemohl bránit žalobkyni její zdravotní stav v letecké přepravě ani v zákonem tolerované době pobytu nepřetržitých dvanácti měsíců mimo území států Evropské unie. Naopak, jestliže žalobkyně trpěla zjištěnými onemocněními již v roce 2013 či 2014, kdy přicestovala na území České republiky, pak jí nic nebránilo v tom, aby jako účastnice veřejného zdravotního pojištění, pokračovala ve své léčbě na území České republiky, kde jí byl povolen trvalý pobyt. Lze jen doplnit, že obecná argumentace věkem žalobkyně nemůže sama o sobě představovat existenci závažného důvodu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona.

20. Poslední námitka žalobce spočívala v tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené s ohledem na zásah rozhodnutí do soukromého života žalobce. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
21. Soud připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). Nejvyšší správní soud tedy dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých.
22. Zdejší soud zdůrazňuje, že v případě rozhodování podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v daném zákoně výslovně stanovena povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.“

vyplývá přímo z Úmluvy.“

23. Podmínky § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím vydaným z důvodů uvedených v tomto ustanovení nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá závěr, že pokud cizinec ve správním řízení výslovně namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s ohledem na svou konkrétní rodinnou a osobní situaci, měl se správní orgán zabývat otázkou, zda mohlo napadené rozhodnutí představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a tohoto zákona nevyžadoval. Je však třeba zdůraznit, že aby byl správní orgán povinen se zabývat námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, musí být tato námitka i dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, nebo ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39).
24. V rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „...článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vši představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje.
25. Žalobkyně žádnou konkrétní námitku ve správním řízení (a dlužno dodat že ani v žalobě samotné) o nepřiměřenosti zásahu a porušení článku 8 Úmluvy nevznnesla. S ohledem na výše uvedené tedy správní orgány neměly povinnost se touto otázkou zabývat. Správní orgán prvního stupně se však touto otázkou přesto ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu zabýval. Konstatoval přitom, že se o žalobkyni mohou v domovské zemi postarat dcery za finanční podpory jejího syna žijícího v České republice. S tímto závěrem se soud zcela ztotožňuje, když navíc nelze přehlédnout, že právě nezaměstnané dcery mají dostatek času pro přímou péči o svou matku, na rozdíl od syna, který je zaměstnaný a může přispět především formou finančního příspěvku. Navíc je zřejmé, že žalobkyně, která odcestovala do Vietnamu, aby se mj. podívala na domov, má trvalé vazby k zemi původu, když právě v té svěřila tamnímu lékaři odbornou péči o své zdraví. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že i tato námitka je zcela nedůvodná. Protože soud ze všech výše uvedených důvodů vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a tudíž neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala. Proto bylo rozhodnuto, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. října 2021

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)